Krakow
Číslo 3 e 20. ledna 1936.
Opłata pocztowa uiszcz. ryczałtem. 35 gr.
Rukopisy se nevracejí.

Hlas Volyně

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

— Štědrost spojená s laskavým slovem, učenost se skromností, statečnost se snášenlivostí, jmění se štědrostí — těžko lze nalézti tuto čtverou krásu.

Inž. Alois Knotek:

Občanské ctnosti.

Zamysleme se nad řadou otázek každodenních u nás. V přední řadě o tak zvané práci národní, společenské... Jaké krásné cesty se tu do dálky otvírají. Po cestách těch mohou kráčeti jenom lidé čestní, s čistým svědomím kteří dovedou milovati také svého bližního.

Časy jsou opravdu „těžké". Každý měsíc, ba každý den doléhají na nás nové starosti a nová břemena nás tíží. Každý den trpělivě čekáme v naději na lepší ráno. Vidíme ustarané hlavy našich hospodářů a slyšíme jejich tiché vzdechy:

„Jak z toho všeho vyváznouti?"

Kolik je nás, co ztrácíme čas bědováním nad ztraceným časem...

V roku 1929 navštívil Pan President republiky polské Volyň. Bylo to 16. června v Lucku, když promluvil k lidu krásná, oduševnělá slova o občanských ctnostech. Jsou to:

1.) Trpělivost.
2.) Moudrost.
3.) Láska.
4.) Spravedlnost.
5.) Víra.
6.) Naděje
7.) Střídmost.
8.) Statečnost

Věnujme několik úvah každé z uvedených ctností. Vidím v duchu předplatitele „Hlasu Volyně", kteří po přečtení mých skromných řádek budou míti na mysli různá připomenutí, věcné dodatky a budou moci poukázati na příklady občanských ctností mezi Volyňskými Čechy.

A o to mi právě jde.

Chtěl bych tak snésti do archivu dějin všechny dobré ctnosti našinců na Volyni. Maličkost, ale jistě padne na váhu mé dobré vůle...

I.

TRPĚLIVOST?

Býti trpělivým znamená míti sílu do života, neumdlévati na započaté cestě, třeba byla trním poseta. Nynější věk jasně ukazuje, že život člověka není hračkou, ale vážným úkolem, který se může jedním nepravým krokem zhroutiti. Každý člověk v národě jest důležitou složkou celku. Jenom trpělivost a práce ho na povrch povyšuje. V malomyslnosti upadá bez ovoce.

Všichni lidé trpělivě pracující domohli se úspěchů, jeden na poli politiky, druhý v oboru vynálezů, jiný se stal milionářem, nebo slavným básníkem. Takových příběhů čítáme v denních listech celé sloupce.

Nemalou zásluhu v trpělivosti mají rodiče, kteří chtějí zajistiti ve výchově a vzdělání svým dětem budoucnost a vytvořiti jejich charakter. To bývá často trpělivost „svatá" a za výsledek nikdo neručí.

Každý člověk má příležitost, aby ze svého života co nejvíce dobrého využil.

Vzpomínejme! Kolik nás je, co jsme tento dar nadarmo utratili, nikomu ničeho nedali, ba ničeho dobrého nevykonali, sami všecko „snědli" a často dočkali se ve stáří hrozného zklamání, zoufalství a proklínání jiných.

A na druhé straně při pěstování trpělivosti, jaké krásné příklady a skvělé postavy: Syn kočího stal se presidentem republiky, syn pastucha milionářem, syn ševce Brynycha biskupem v Hradci Králové a jiný, který trpělivost zahrabal — promarnil čas, na zmar vydal svoje schopnosti, v hospodě přelil hrdlem peníze svých rodičů nebo je prohrál v kartách, opustil svou rodinu, aby kdesi zahynul jako ztracený člověk jako semeno na skálu vržené.

Při trpělivosti nemožno čekati úspěchu za jednu noc. Výsledek přichází často dosti pozdě. Také se stane, že zásluha za oběť trpělivosti ani nepřijde. Sociální život člověka tak vyžaduje. Ne za každou cnost sklízíme hned blahobyt a slávu.

Co uplyne vody v řece než se stane stromek stromem. Co bylo bezpříkladné trpělivosti ve skupině našich českých legionářů. Vzpomeňme si na ně, na ty naše junáky: Zemánka, Pecháčka, Obergriesa, Malého, Flengera, Hanče, Sýkoru, Jarolímka, Vilímka, Vlka a t. d. Bez rozdílu politického přesvědčení trpělivě všecko snášeli a na frontách krváceli za svobodu národa.

V nich žila všechna pokolení od Bílé Hory. Dřímala v nich nezlomná trpělivost třech století po touze samostatnosti.

A dnes?

Jeden druhého se bojí! Vzdaluje! Odříká! Doba se změnila, neboť trpělivost umírá. Dovedeme planě mluviti, vše kritisovati, odsuzovati, ale nedovedeme žíti.

Schází nám všude trpělivost?

To doba přechodná, neboť — trpělivost lidská vykonala svoje poslání. Celý svět odklízí nyní ruiny po světové válce, všude jest ještě nějaký chaos, ale nové pokolení, budou stavitely a architekty, kteří vystaví nový chrám dobra, spravedlnosti a národního spolužití.

„Buďme trpělivi, všecko bude dobře!"

Na konec chci se zmíniti o trpělivosti našich krajanů na Volyni. Staré generace vymírají, obraz se mění od r. 1863 brzy nebude pamětníků z těch dob kolonisačních. Celá řada našich rodáků jen díky své trpělivosti, práci a přičinlivosti se domohla slušného postavení. Bylo by záhadno zachovati jména a životopis těchto lidí pro vzor pokolením příštím. Byly by to obrazy ze života, které mohou sloužiti kdysi jako neocenitelná pomůcka tomu, kdo bude psáti kroniku ze života volyňských Čechů.

J. V. Rejzek Moskovštinský:

Na periferii asijsko-evropského kontinentu.

Je zvlášť charakteristické, že takřka většina států, nacházejících se na periferii ohromné asijsko-evropské pevniny, jeví sklon k podmaňování si cizích národů a tím k rozšiřování svých oficielních hranic. Vidím s jakou úžasnou neomaleností a neudržitelností zatínají své expansivní drápy všude tam, kde je alespoň jiskra naděje na úspěch. — Proč, táži se, podobnou výbojností a sice praktickou, neoplývají národy centrálních států tohotéž kontinentu? — Vysvětlení je, tuším, asi toto: mnozí tito národové snad i z hloubi duše horují o podobných experimentech, nemají však k tomu vhodné cesty a tudíž také možnosti. mnozí — dovolím si upozornit — příliš si své samostatnosti váží a cení, než aby právě svého souseda o ní olupovali.

Nejsou však rozdíly toliko mezi lid-

mi, leč i teritoriální položení dává mnohdy věci ráz, který jinde bychom marně očekávali. — Kdyby někdo založil požár ve střední Evropě, jako Italové v Habeši, jistě by to bylo pro celou Evropu a snad i pro celý svět katastrofálnější — v každém případě se dá kmen izolovat od hořících ratolestí, kdežto v opáčné situaci by zůstal bez účinku každý lék i těch nejkultivovanějších diplomatů.

Tragika italsko-habešského zápasu spočívá v otázce, kdo za co vlastně bojuje. Na jedné straně obránci africky feudálního státu, jejichž přirozenou bojovnost jsme ochotni pokládat za nezištné rekovství — na druhé straně lid infikovaný smyšlenkou o svatém právu silnějšího národa na moc a bohatství. Jménem dvou rozdílných názorů na vlastnictví země, po níž se pohybují, dopouštějí se tisíce mužů hromadných vražd, neb ť přes to, že žijeme v pozoruhodné době, kdy je možno zabraňovat válkám též diskusí, zůstávají kulomety, pušky a jiné zajímavé zabíjecí stroje nejjistějším argumentem slabých i silných, napadených i napadajících. Naše rozhořčení na tom nic nezmění.

Fašismus, representovaný Mussolinim potřeboval vždy velkých činů jak vnitropolitických, tak mezinárodně mocenských. Proto Italie, jsouc zklamána výsledkem světové války, pokud se týkal jejích územních nároků a odměn za válečné úsilí, zařadila se dobrovolně do řady států poražených a nespokojených. Stala se ve veliké skupině států evropských členem revoltujícím, který po celé desítiletí snažil kolektivní dílo míru a mezinárodní spravedlnosti. — Prvním vnadidlem, na nějž se vrhla Italie, byly evropské státy v Podunají, kde fašistická Italie chtěla svou politikou řídit mezinárodní a hospodářské vztahy jednotlivých zemí a vykonávati tak politickou nadvládu. Plány ty byly však Italům zkříženy utvořením Malé dohody a i všechny další pokusy se končily pro Italii neúspěchem, až na nějaké to odškodné. S tím se vším nebyl však Mussolini sebeméně uspokojen a když jej zkušenost poučila, že každá evropská akce zmanená pro Italii velké risiko, ježto se zde vždy setkává a s nějakým kolektivním odporem, připravil si tudíž výpad jiný, tentokráte v Africe, domnívaje se, že tam se bude moci vnější síla fašismu bezpečně a nerušeně rozvinout.

Finanční a zejména hospodářská situace v Italii není právě růžová. Italský fašismus již doma vykonal vše, co mohl. Je u konce svých plánů a nyní je v Italii hůř, než bylo před fašistickým převratem. Proto Mussolini, jakožto diktátor, jemuž je třeba vavřínů, dychtivě vpadl do Habeše, maje za to, že krátká, slavná a vítězná válka s polodivokým kmenem bude jakousi pružinou pro fašistický režim. — A tu vidíme, že i tentokráte se Mussolini šeredně zklamal, jednak že napadený habešský národ se vší houževnatostí brání svou svobodu, jednak že i zde zasahují evropské státy. — První to byla Anglie, která se před Mussolinim vztyčila jako ocelový přízrak. A tu dlužno znovu zdůraznit, že Velká Britanie se nestaví do čela Společnosti národů z důvodu mravní podpory, nýbrž proto, že sama usiluje o Habeš. Vystoupení Anglie musíme tedy také posuzovat jen z hlediska jejích osadních zájmů, které nejsou méně sobecké než zájmy Italie.

Mezi tím však co veškerý západ má zraky obráceny k Africe, Dálný východ využívá příležitosti, aby dosáhl splnění svých snů, vyvěrajících z zfanatisované víry ve své nebeské poslání — vládců světa.

Japonsko nebylo v posledních 50 letech napadeno žádnou mocností, naopak všechny vojenské konflikty, jichž se aktivně zúčastnilo, vyvolalo samo. Přesto však, ač není nikym bezprostředně ohroženo, horečně pracuje ve zbrojení, což zneklidňuje celý svět. Uvážíme-li, že státní příjem Japonska je průměrně šestnáctapůlkráte menší příjmů Ameriky a přes to v posledních 15 letech jeho vydání na zbrojení byla, u přirovnání s jeho příjmy a zbrojními vydáními Ameriky, pětapůlkráte větší amerických, nezbavíme se domněnky, že Japonsko svými požadavky nesleduje jen cíle obranné, nýbrž že se chystá k výbojné válce.

Z toho vidíme jaké výhody a možnosti mají koloniální mocnosti vedle států, které jsou uzavřené tak, že někde mají jen nepatrný přístup do zámoří a nebo jej vůbec postrádají. — Tak státy Střední Evropy nacházejí se na křižovatce, kde se stýkají různé kultury, civilisace, rasy a jejich třením a názory trpí, ježto mnohdy i proti své vůli jsou nuceny vměšovati se do cizích zájmů. Jest proto velmi snadné býti vzdělaným a moudrým na periferii asijsko-evropského kontinentu, je to také prospěšnější a snazší, ale rozhodně jest záslužnější býti tak moudrým a vzdělaným ve vnitrozemí onoho kontinentu, neboť tam zaručuje pokoj pouze vzájemná pomoc, spolu-

Besídka.

Wincenty Kosiakiewicz:

V letní den.

Chystá se žilinský do továrny, je už čas. Béře kávový hrneček se snídaním a dívá se oknem. Je jasno a dusno. Dělník hučí:

„To zase bude vedro. Eh! Zatraceně...“

Jest v továrně topičem a celý den u ohně. Když má okamžik volný, vyběhne na dvůr trochu se ochladit. A v takovém pekelném dni, jako byl včera, na dvoře stejně vedro jako v topírně.

Žilinský jest už ve dveřích, kdy jeho zrak padá na cosi ležícího v koutě. Kupa hadrů, řekl bys na prvý pohled. Ale z těch hadrů slyšeti dech spícího. Žilinský zlostně obrací se k ženě:

„To štěně je tu pořád?“

Žilinská s výčitkou odpovídá:

„Však ti místa neujídá.“

„Já se dřít na něho nebudu!“

„Přichází jenom přespat.“

„Dáváš mu žrát!“

„Nedávám, ne! Kde pak, sami nemáme...“

Žilinský křičí na spícího chlapce:

„Ty! Vstávej! Ztrať se!“

Chlapec se pohnul a otevřel oči...

Žilinský křičí znova:

„No tak: bude to? Hybaj ven!...“

Ale není už času čekat, až se to stane. V továrně hučí píšťala. A běží tedy.

Žilinská na chlapce stejně ostře:

„Vyspal jsi se a běž...“

Ona má trochu soucitu se sirotkem, který je nějakým jejím příbuzným. Ale těžko míti soucit, když jim samým trudno. Kousek chleba mu však přece každé ráno podstrčí...

Chlapec, jak se včera položil, neodstrojuje se, tak dnes vstává; nestrojí se. Nemyje se, nečeše, jen políbí ženě ruku a vyjde. Na dvoře pokryje hlavu kloboukem, který je mu malý a rozbitý se všech stran; ostatně není na něm jediného kousku oděvu, který by byl šit pro něho; všecko darované, vyprošené a tak...; spodky úzké a krátké, kajda velká a bez knoflíků.

Na ulici snědl skyvku chleba, co dostal od Žilinské, a začal přemýšlet, co celý den. Jedno v tom jen bylo jisté — že se půjde vykoupat do Visly. Ostatek — náhoda.

Nějak dobře dnešek začíná, neboť hned ráno potkává známého. Zůstávali spolu kdysi na jednom dvoře.

„Josko!“ volá na něho.

Známý hoch se zastavuje.

„Ani jsem tě, Tondo nepoznal. Hele! A kde máš knoflíky od kazajky? Prohrál jsi?“

„Prohrál...“

„A v krámě už nejsi?“

„Ne...“

„Vyhnali tě?“

„Vyhnali...“

„Šlpl jsi něco?“

„A ne...“

„A co děláš? Lajdáš?...“

„Lajdám. Až mi bude čtrnáct let, kovář ze Soiců vezme mne do učení... Slíbil...“

„A kde jíš?“

„Nikde. Nemáš kousek chleba?“

„Nemám!“

„Tak mi půjč aspoň pár knoflíků. Já ti je vrátím.“

Joska váhá. Nezbývá mu. Ale něco dobrého se v něm ozvalo a půjčil.

Tonda se usmívá štěstím.

„Vrátím ti, to víš, že vrátím —“ lže, schovávaje čtyři knoflíky.

A letí hned velmi hrdě nad Vislu. Den mu začal tak dobře. Hráčů zde ještě není. Usedá a přemýšlí:

„Vyhraju dvacet knoflíků a — možná, že třicet. Prodám a hned si kou-

žiti jednotlivých států. Jinak je tu takřka nemožno obstát. — Můžeme ale právě nyní mluvit o nějakém nezkaleném, přátelském spolužití, spolucítění? — Ne; zdá se, jako by se ve vnitrozemí šířila nákaza od výbojných národů, žijících na bouřlivé periferii. — Kéž se včas předejde skáze...

Poděkování.

Jménem české obce Dembrovky děkuje touto cestou odbor ČMŠ Ústředně ČMŠ a všem příznivcům, kteří se o dosazení české učitelské síly do naši školy zasloužily.

Dlužno podotknouti, že děti dembrovske našly v osobě sl. L. Pichrtové nejen učitelku, ale i druhou matku, která bdí nad prvními jejich kroky v životě, řídíce směr jeho v duchu národním. Občané naši obce se těší naději, že z jejich miláčků vyrostou dobří Čechové s charaktery, kteří bud u užiteční; svému národu, i poctivými a loyálními občany státu.

Za Odbor ČMŠ v Dembrovce
Výbor.

Dary a věnování.

Při oslavách Sylvestrovských v Českém klubě u p. Ludvíka ve Zdolbunově dne 31. prosince 1935 přítomní vybrali mezi sebou ve prospěch české školy zl. 10.40.

S potěšením můžeme konstatovati, že i při nejveselejší zábavě naši krajané nezapomínají na věci národní.

Všem dárcům přejeme do nového 1936 roku mnoho zdaru a zdraví a děkujeme za podporu českých škol.

Vladimír Lešner, za jednatele.
A. Khol, místopředseda.

Kronika.

Nový ministr komunikací.

Pan president jmenoval pluk. dipl. Juliuse Ulrycha ministrem komunikací na místo ustoupivšího inž. Michala Butkiewicze.

Exposé ministra J. Becka v zahraničním výboru.

14. t. m. konala se schůze zahraničně politického výboru sejmu, na kterém min. J. Beck pronesl exposé o základech naší zahraniční politiky.

Projev ministrův byl přenášen do všech stanic polského rozhlasu.

Doživotní žalář vrahům ministra Pierackého.

Okresní soud varšavský vynesl rozsudek v procesu proti vrahům ministra vnitra Pierackého. Obžalovaní Bandera, Lebed a Karpynec byli odsouzeni k trestu smrti oběšením, avšak na podkladě zákona o amnestii byl jim změněn trest v doživotní žalář. Obžalovaní Pidhajny a Klymyszyn byli odsouzeni do doživotního žaláře, obžalovaní Hnatkiwska do těžkého žaláře na 15 let, Maluca, Myhal a Kaczmarski do těžkého žaláře na 12 let, Zarycka do těžkého žaláře na 8 let a Czornyj a Rak do těžkého žaláře na 7 let.

Změny v čsl. vládě.

V poslední dni se proslýchalo, že čsl. vláda, bude rozšířena o slovenské ľudovci. Nyní se sděluje, že vláda nebude rozšířena, neboť zvítězilo stanovisko republikánské strany, že pro větší rekonstrukci vlády není nyní vhodná chvíle. Vyzvedá se nutnost rozřešiti řadu důležitých hospodářských otázek, jimiž má být zmírněna krise a nezaměstnanost. Do vlády bude jen povolán druhý ministr za stranu nár. soc. Stane se jím poslanec Tučný, jenž převezme ministerstvo pošt. Dosavadní ministr pošt dr. Franke dostane ministerstvo školství. Nynější správce tohoto resortu dr. Krčmář odstoupí. Ministerstvo zahraničí ponechá si i nadále předseda vlády dr. Hodža. Jednání o vstup luďáků a něm. křesť. sociálu do koalice je tedy tímto rozhodnutím na delší dobu odloženo. Je tím však též skončena diskuse o výměně ministerských křesel mezi stranami i o osobních změnách v některých resortech.

Návštěva kancléře Schuschnigga v Praze.

Rakouský spolkový kancléř dr. Schuschnigg přijel do Prahy ve čtvrtek a byl uvítán oficiálně na Wilsonově nádraží. Tentýž den večer přednášel v Klubu průmyslníků „O cestách k cíli hospodářského zbudování střední Evropy“. Přednášky se zúčastnilo několik čs. ministrů s předsedou vlády v čele, diplomaté a představitelé čsl. hospodářského i kulturního života.

Středoevropské státy se mohou lišit v metodě, ale mají stejnou ideu v přiznání k ideálům evropské kultury a humanity. V pátek vykonal rakouský kancléř návštěvu u pražského kardinála arcibiskupa dr. Kašpara a byl přijat presidentem republiky drem Benešem. — Návštěva dra Schuschnigga v Praze vzbudila v zahraničí značnou pozornost. Byla tiskem živě komentována, vyskytly se i doměnky o novém seskupení států v Podunají.

---

pím slanečka za čtyři . . .“

Posledně jedl tak dobře v pondělí minulého týdne. To měla huba radost! To se mu podařilo, že přes půl dne pomáhal nosit věci za pánem a dostal na večer dvanáct grošů. To byla libra chleba a co ještě k tomu. Jakby přišel znovu na svět. Ale což, když na několik dní najednou najíst se nelze.—

„A možná, že vyhraju i sto knoflíků . . . Co tehdy?“ Tonda, který se toulá již od časného jara, přivykl tak jedné jediné myšlence o tom, co a kde sníst, že vždycky když začne myslit, jiného motivu a tužby ve své obrazivosti nedovede vznítiti. Těší se tedy nyní jaksi vůbec: „Však se něco najde . . .“

Čeká dlouho, než se objevují hráči.

„Hraješ?“

„Hraju . . .“

„Tak pojď . . .“

Za tři minuty jest Tonda znovu bez knoflíků.

Nezoufá. Přivykl změnám osudu. I bez slanečka možno být živ. Ostatně není ještě večer.

Sedí v ústraní, ve stínu. Za chvíli přisedá k němu jeden z hráčů.

„Prohrál jsi?“ ptá se Tonda.

Hoch přisvědčí pouze hlavou. Je smutný. Je mu do pláče.

„Poslouchej,“ začíná tiše k Tondovi — „pojď se se mnou na Saskou Kupu.“

„A co tam?“

„Já tam znám jednu zahradu. V plotě je díra . . . Tys tenký, prolezeš jako nic . . .“

Tonda vyskakuje radostí. Chce hned běžet.

„Snad až později. Teď je horko . . .“

„Hlupáku,“ povídá Tonda, „v poledne to nejlíp, všichni sedí doma.“

Jdou na most. Tonda letí jako na křídlech. Přešli pražské* valy. A zde už musil Tonda nechat kamaráda napřed. Zahrada vskutku pěkná. I díra v plotě pěkná. Tonda hned zouvá boty, svléká kajdu a vrhne se plotem jako slepý. Je právě poledne, žár, všude ticho a mrtvo. Tonda přiblížil se k prvému záhonu a začíná trhat, co mu do ruky přišlo. Náhle zaštěkl pes.

Tonda žene zpět.

Kamarád hledí přes plot a volá: „Utec!“

*) Praga, předměstí varšavské.

Prchají do houštin jako šílení. Ale oba jsou hrdinové. Tonda nepustil kořisti a kamarád nezahodil Tondovy boty a kazajku. Zapadli do houštin jako štvaní zajíci. Jeden druhého napomíná, aby byl zticha. Potom vystrašené tváře se ukládají do starých rysů. Oba se posléze radostně usmívají. Povedlo se.

„Tak se rozdělme,“ nabádá kamarád. „Ja ti přece o tom pověděl a držel jsem ti šaty . . .“

Tonda jest ke všemu svolný, jako vždycky, když s ním kdo spravedlivě smýšlí. Dělí se. Každý dostane dvě celé řepy a jedna, pátá, také čeká na rozdělení.

„Do půl ujez,“ navrhuje Tonda, „a ostatní mi dej.“

Potom v opravdové shodě, navzájem jeden s druhým spokojeni, vracejí se do Pragy. Zde kamarád Tondu opouští; jde k tetě, která bydlí v Markách, Tonda se za ním závistivě dívá. On nemá kam jíti, protože jest opuštěný sirotek. Ale je už čas se vykoupat. Do vody nedaleko.

V tom kdosi na něho volá:

„Honzo, to mrzne, viď?“

Tonda se dívá, kdo ho zastavuje.

Námořní konference bez výsledku.

Námořní konference, zasedající v Londýně, se ocitla v kritické situaci pro neslučitelnost japonských požadavků s anglo-americkými. Japonsko žádá paritu s loďstvem anglickým a americkým a hrozí odchodem z konference, nebude-li mu vyhověno. Odchod Japonců se považuje za neodvratný a tehdy dojde asi k změně dosavadní orientace britské politiky na Dálném východě v smyslu anglo-amerického sblížení. Námořní konference bude však i potom pokračovati ve svých jednáních za účasti čtyř velmocí.

Dohoda o vojenské spolupráci Anglie a Francie.

Anglo-francouzská dohoda o vojenské spolupráci po dobu habešského konfliktu byla po šestitýdenním studiu generalních štábů obou zemí zajistěna. Podrobnosti nejsou známy, ale tvrdí se, že podle disposic umluveného plánu bude oběma zeměmi provedena okamžitá mobilisace leteckých, námořních a vojenských jednotek v případě nevyprovokovaného útoku. Dohoda pochopitelně velmi zajímá Německo a v Berlíně jsou nervosní, přes to, že v tisku si ukládají dosud resevu.

Zprávy z afrického bojiště.

Počátkem týdne byla soustředěna pozornost k severní frontě, kde Habešané, tisníci Italy, postoupily až k městům Makalé a Aksumu. Pro trvale deště stal se pohyb vojsk v těchto končinách Habeše pro Italy velice obtížný. Trvaly všem letecké útoky, při nichž také byl bombardován venkovský kostel habešský. V polovici týdne přišly zprávy o zahájeni velké ofensivy gen. Grazianiho na jižní frontě. Vojska rasa Desty kladla Italům houževnatý odpor. Podnikala neohrožené útoky na postupující kolony tanků a obrněných automobilů, podstupovala hrdinné bodákové útoky; posléze však byla zdolána početní i technickou přesil u nepřítele a dala se na ústup. Ztráty Habešanů se Italy odhadují na 4000 osob. Podle úředních zpráv Italové dosud postoupili do hloubky 120 km na severozápad od Dolo. Je to nesporný první velký vojenský úspěch Italů v Habeši.

Ženská hlídka.

Milá čtenářko.

Před chvilí jsem dostala „Hlas Volyně“ a sotva jsem přečetla úvodník Václava Švarce „Lidem dobré vůle“, hned Ti musím napsati, jak on na mne působil (asi se domýšlíš jak přišel mi k chuti). Píši s těžkostí tím více, že mám pocit, jako bych mluvila do vzduchu — snad proto, že nejsem jista, zda odpovídáš na můj poslední dopis.

Tak co říkáš tomu článku z první stránky?

Já jsem přímo bezmocna. Bezmocna proto, že nemohu zapřít pravdivosti těchto slov. To víš, s jakou satisfakcí řekla bych: to není pravda a vyvrátila bych tu celou odůvodněnou námahu. Ale pouhou zlostí a snad také skroušeným přiznáním se k vině nezlepšíme náš stav. Můžeme učiniti ohromnou změnu, ale to povídání kde, co a jak, to si prozatím odložme — až nás bude více, (když jen někdo z přesvědčení chce dobře činiti, tu vždycky nalezne možnost využiti svojich schopnosí).

Na začátek naší „ženské hlídky“ poukazuji na konkretní čin: pomnožme řadu čtenářů a odběratelů. Ať naši páni můžové, otcové atd. nemají práva říci, že náš ruch končí štěbetáním a že schází mu pravý základ. Tak jen energicky vezměme se do díla: nejsi-li dosud odběratelkou H. V., rychle pošli administraci svoji adresu. Vždyť to nedá mnoho práce — kousek papíru a třebas staré, rozskřípané péro nezávisí na tom jak, jen aby to šlo rychle. A nezapomeň pochlubit se tím svoji známé, abys ji také povzbudila.

Jen, prosím Tě, nenamítej, že ne-

Spolkový věstník.

Z Kvasilova.

Sbor dobrovolných hasičů v Kvasilově pořádá dne 26. ledna 1936 r. v sále p. J. Ducháčka **Výroční hasičský ples**. Začátek v 20 hodin.

Z Hlinska.

Sbor dobrovolných hasičů v Hlinsku pořádá dne 2. února 1936 r. Společenský ples. Sál p. Ant. Červenky.

Hlinská tělocvičná jednota SOKOL pořádá dne 15. února 1936 Sokolskou akademii. Sal p. Ant. Červenky.

Z Rovna.

Odbor České Matice a těl. jenota Sokol v Rovně pořádají v sobotu 1. února 1936 v 21 hod. maškarní ples ve spolkových místnostech v ul. Legjonów 4. Na neděli 16. února připravuje se tamtéž tělocvičná akademie s taneční zábavou. Všecky příznivce k hojné návtěvě zve

Zábavní výbor.

Nějaký hoch s velkýma ušima hrabe v písku lopatou; má děravé boty, kalhoty na kolenou rozbité, leč přes to cítí odvahu urážet; jistě má svou domácnost a rodiče.

„Co mi chceš?“ povídá Tonda.

A kluk zase:

„Honzo, to mrzne, viď?“ Naráží patrně na Tondův veliký kabát.

„Drž hubu!“ odpoví Tonda.

Kluk znovu totéž:

„Honzo, to mrzne, viď?“

Tonda se dívá, kde by zvedl kámen. Ale písek všude. Přece musí potrestat toho posměváčka. Ještě jedno zvolání a Tonda se víc už neovládá. Vytáhne z kabsy řepu a — bác jí do kluka. Ten chce se chránit lopatou, leč marně — dostal řepou do žaludku, Nářek. A Tonda:

„Patří ti to!“

A už nohy na ramena.

V pražkém parku sedá nad vodou a jí svou řepu. Lituje druhé a zlobí se znovu na malého ničemu. Leč jakáž pomoc: nic jiného právě po ruce nebylo . . .

Potom se koupe s jinými dareby. Běhá po písku, zahrabuje se v něm do půli těla a zase potom: hop do vody. A tak až do západu slunce. Ustrojí se poslední za ostatními a táhne přes most do města. Je už pozdě. teď k jídlu se už nikde nic nenajde. Nezbývá než vydržet do zítřka. Zítra možná bude lépe. Na dvoře před světničkou Žilinských čeká, až bude temná noc a topič se uloží spat.

Tonda se ho bojí . . .

Když posléz vše ztichne, opatrně jako myška vplíží se do svého koutku. Je mu strašně líto těch čtyř knoflíků, jež prohrál. I řepy mu je líto. Má hlad. Včera za celý den snědl několik padavek. Nemůže usnout. I srdce se mu svírá při pomyšlení, že jiní chlapci mají rodiče, nebo aspoň matku, a on že nikoho nemá. Ach, tak u stolu jíst chleba s máslem a píti z bílého šálku kávu... Míti rodiče, rodiče mít...

— —

...A hned nad ním v prvém patře stojí mala postýlka a na ní hoch tak starý jako Tonda převrací se s boku na bok a také nespí. Není hladov, nikoli. Když ho zavolali k večeři, schválně nechtěl jísti. Na zlost rodičům. A proč? Vyběhl si na Leščinskou; tam byli jiní chlapci; v běhu skakali jeden přes druhého. I on se připojil. I on, „domácího pána syn“, s pobehlíky.. Rodiče mu to zakázali... Kladli mu na srdce, že jest něčím více než ti... Ale což jemu o to?... Kde je veselo, tam jsou i kamarádi. Uličníci skáčí přes sebe „kozu“, i on skáče a „kozu“ dělá. A skákal nejvýše, výš než Kurka, zlodějův syn, jehož otec sedí už rok v žaláři. Vždyť Kurku všichni nad Vislou znají...

Šla tamtudy žena truhlářova ze sousedství. A hned žalovala matce:

„Milostivá paní, lak to vypadá, mladý pán pohromadě s takovými uličníky...“

A matka synka ostrými domlouvami kárá...

„Povím to tatínkovi,“ hrozí.

„No tak pověz!,“ odpovídá klučík.

Nu a — skončilo to špatně.

Chlapec jest tedy rozhněván a rozlitosněn. Což si nesmí hrát?! A nyní leží a vzdýchá, Jak bylo by dobře, kdyby byl volný a neměl žádné rodiče, myslí si sám pro sebe...

O, to by se mu hrálo...

... Život počíná s lidmi hrát od malého děcka, hrát — někdy krutě, leč vždycky nehezky...

máš peníze ani na ty nejdůležitější potřeby. Tak aspoň napiš nám, co je pro Tebe důležitější, než snaha o naše regionální spojení. Možná podaří se nám pomoci Ti, abys mohla stále udržováti s námi styky.

Tvoje oddaná přítelkyně
A.

Teď pár slov pro Vás, Vážení Pánové:
vůbec nechceme zdůrazňovat svoji samostatnost tím, že bychom odmítaly vaši radu a pomoc. Ovšem, máme k Vám velkou prosbu: máte v rodině ženy, které snad nemají čas na sledování běžných sprav; řekněte jim o naši „ženské hlídce“ a trochu jim dodejte ducha a odvahy k uveřejnění svojích myšlenek. Prozatím jest to oheň na střeše, uvidíme, co bude dál.

Snad také Vy mohli byste spestřiti náš koutek?

Ve jménu všech čtenářek děkuji za vaši ochotu.

A.

Dopisy.

Naše Česká Matice školská a „Hlas Volyně“.

Že jsem tyto dvě instituce postavil k sobě, stalo se jedině proto, že nám stejně obě prokazují veliké a někdy málo námi doceňováné služby a že v poslední době se o obou ví, jak těžce zápasí v bouři neutěšeného života o svou existenci. Bohužel, je mnoho takových krajanů, kteří mají za to, že Matice je potřebná jen těm obcím, které nemají státní školy, což také podle veškerých sbírek na Č. M. Š. částečně možno poznat; ty obce, kde jsou školy státní většinou méně přejí Č. M. Š., než ty, v nichž jsou školy matiční. Někteří krajané, kde mají školy matiční, věci také dobře nerozumí, na př., myslejí si, že kdyby nebyla u nich škola matiční, soukromá, na kterou musejí platit a sami ji vydržovat, že by dostali školu státní —polskou. A to nevědí, že státní školy, ať polská neb česká, vyžadují jistý počet dětí, a proto nemají-li v takové obci potřebný počet dětí, zajisté místo soukromé polské je pro ně a pro nás všechny užitečnější „škola česká“. Některým krajanům se zase zdá Č. M. Š. vůbec nepotřebnou a proto na ní také nikdy nic nedají. Většina již však pochopila nutnost existence Č. M. Š. a počítám, že v nedalekém čase musíme pochopit nutnost existence Matice všichni.

Dnešní světová krise dovedla tak porovnat všechny rolníky ať zámožnější nebo chudší, že jim za jejich celoroční práci zbývá všem stejně, totiž nic. Zámožnější mají velký příjem, také ale velké výdeje. Rozdíl mezi námi je arciť malý, ale přec jenom je, na př.: každý rolník ať zámožnější či chudší, který předplácí a čte jeden i více časopisu, vypadá jako by ze sebe shodil drsný všední rubáš neznalosti a nevědomosti vedle toho, který vůbec nečte, a zároveň vidíme, byť i takový člověk obětoval slušný peníz za tyto časopisy, přece při všem tom tak těžko nepřežívá dnešní hospodářskou tíseň jako ten, který ždímá peníz, aniž by kdy grešli obětoval na nějakou četbu. A třeba onen skrblík se mnohdy snažil dovědět mnoho věci od toho, který čte, přece jenom zůstává pozadu. — Proč to tedy tak je? Proč nemůžeme npř. „Hl. Volyně“ číst všichni?

A právě proto, kdy se jedná o zvelebení, rozšíření onoho našeho časopisu, měl by každý mít přístup k tomu, aby mohl přispět pomoci svou, byť i malou, na tak velikou věc, jako je náš jediný list v Polsku. — Jakým způsobem to je možné? — Předně třeba říci, že tu nejde o to, aby snad některá osoba vstupem do nového „Vydavatelského družstva“ chtěla z onoho podniku hmotně těžit, aneb že by chtěla dělati nějaké své rejdy proti dosavadní „Vydavatelské společnosti“, ale jde o zdokonalení časopisu. Víme, že na takovou věc jsou potřebné vždy a všude peníze. Tož jak je sebrat — jak by to nejlépe šlo?

Moje mínění je toto: Udělati podíly co nejnižší — myslím 5 - 10 zlotých jeden — a kdo by si přál, měl k tomu možnost a ovšem také porozumění, mohl by si ovšem podílů vzít po případě i 100. Do takové organisace by měl každý přístup, zvýšil by se počet odběratelů — to je jedna dobrá stránka mého projektu a za druhé, naše čsl. menšina v Polsku by ukázala nejenom našim krajanům v naši staré vlasti, ale i všem těm, kteří síly naše podceňují, že nejsme zde v Polsku na tak nízkém stupni, že nespíme, ale že ze všech sil své nejhlavnější instituce řádně a s uznáním podporujeme.

Josef Salák.

56.

potom uleví... (Ženské odejdou.)

Františ: Rozumím ti, Jeníku. To náhlé zklamání...

Jeník: Oh, proč nejsem dnes na místě Feďky, jemuž skoro závidím.

Frantík: Co to mluvíš, Jeníku, vzpamatuj se. Uplyne čas, zapomeneš...

Jeník: Snad... Ale musím ji ještě jednou spatřiti, aspoň uslyšeti její hlas, že je spokojena, že je šťastna a pak — pak se vrátím opět k Vám.

— Opona. —

PROMĚNA.

Světnice u Bedrníků.
Stoly zastaveny koláči, láhvemi, v koutě bečka piva.

Výstup 1.

Kazbunda, Joska Vomáčka, Maryna.

Kazbunda (nalévá z bečky): Nu napij se se mnou, kamaráde z mokré čtvrtě, slyšíš?

Vomáčka (opilý kymácí se podle stěny): Co co co? Biblbl...

Maryna (upravuje stoly): Strejčku Kazbundů, nechto ho, ten už má dost.

53

pak mne chtěl tímto nožem probodnout, zde jsou důkazy.

Nikifor (prohlíží Feďku): Tak se mi zdá, že tohoto ptáčka už dávno hledáme... Nu, těš se! Sibiř tě jistě nemine. (Poutá ho.)

Feďka: Aby vás čerti... (k Jeníkovi). Tentokrát jsi na mně vyzrál podruhé mi však neujdeš!

Jeník: Je pozdě Feďko! Dobře víš, co tě čeká.

Nikifor: Z našich rukou již neuklouzneš. Marš! (Odvádí zajatce).

Feďka ve dveřích: Však my se ještě setkáme, ale pak běda ti! (Odejdou.)

Klásková: Chvála Bohu, že je tomu konec.

Žofa: Hrozně jsem se polekala.

Frantík: Co tobě, ale Jeníkovi tuhle šlo o kůži.

Rajsina: A to všechno jen k vůli mně. Já jsem příčinou toho neštěstí.

Frantík: Za to budeš mít Rajsino od Feďky jednou pro vždy pokoj.

Jeník: Feďka už svou úlohu dohrál. To byl jeho poslední výstup.

Frantík: Smutně skončil, opravdu smutně.

Klásková: Čím kdo zachází, od toho schází — je staré přísloví. (Klapnou dveře.)

Žofa: Někdo sem snad přišel. Pojďme se podívat. (Vyjde z Frantíkem.)

Klásková: Kdo to jen může být?

Jeník (žertovně): Aby se tak Feďka vrátil.

Z chmelného trhu.

Z Kvasilova.

V posledním týdnu lze pozorovati živější zájem o volyňský chmel. Bylo prodáno několik partií po 40 zlotých za 50 kg Dnes nabízejí obchodníci i 50 zł., producenti jsou ale zdrženliví v prodeji. V minulým týdnu jedna firma lublinská koupila větší partii chmele prima za 72 zł. 50 gr. za 50 kg.

Ze Žatce.

Poptávka po žateckém chmeli trvá nezměněně dále. Hledají se pro domácí potřebu levné chmele, pro cizinu pak prima zelené zboží, za něž se platí kol 1.500.—Kč. Zdrženlivost vlastníků chmele na venkově je větší než na místě v Žatci. Obchod zejména dodávající do tuzemských pivovarů nechce však vyšší ceny povoliti. Ceny jsou dále pevné a dnešní cenový záznam žateckého chmele jest

od Kč. 1.300.— do 1.550.— za 50 kg.

Zásoby chmele u pěstitelů podle posledního šetření nečiní v českém obvodě Žatecka ani 2 800 c. c., v celé oblasti nepřekročují 8000 c. c.

Veřejná známkovna chmele v Žatci ověřila a vyexpedovala do dnes 33.450 žoků čisté váhy 75.765 ctů á 50 kg žateckého chmele sklizně 1935.

Český odbor Jednoty chmelařské v Žatci.

Různé zprávy.

Řekové opouštějí sovětské Rusko.

Do Soluně připlulo v těchto dnech se sovětským parníkem „Gruzia" několik desítek řeckých rodin ze sovětského Ruska, kde z tamního půl milionu Řeků dnes asi 150 000 osob požádalo sovětskou vládu o povolení k vystěhování.

Mléko při bouřce.

Nemožno ovšem dáti absolutní odpověď na otázku, proč se mléko při bouřce sráží, nýbrž jen ukázati na analogii tohoto pochodu s jinými. Mléko je t. zv. „koloidním roztokem", t. j., nejsou tu částky tak rozpuštěny jako třeba sůl ve vodě, ale přece tak drobné, že procházejí každým filtrem. Pod vlivem se tyto částečky, koloidy, tuku sbalují více méně ve vločky. Při bouřce ovšem jsou vlny nejrůznějších délek a proto je stahování obzvláště patrné.

Letadlo v kufru.

V sovětském svazu bylo vyrobeno plachetní letadlo, které váží jen 42 kg a které je možno uložiti v pokoji. Letadlo bylo konstruováno P. I. Grechovským z Experimentálního ústavu komisariátu těžkého průmyslu. Na ústředním moskevském letišti byly vykonány s plachetním letadlem, které bylo přineseno v kufru, úspěšné zkoušky.

Pivo v konservách.

Z Bruselu hlásí pivovarský časopis (Le petit Journal de Brasseur), že ve Spojených státech byl s úspěchem zaveden prodej piva v konservách. Ušetří se tím oproti lahvím pro dopravu asi 50 proc. na váze a na jméně 60 proc. na objemu. Protože pivo není vystaveno světlu, jako v lahvích stačí mnohem kratší pasteurisace. Také prodej je jednodušší, konserva se po vypití prostě zahodí. Tím odpadají náklady s dopravou a uskladněním prázdných lahví, které jsou u lahvového piva dosti značným zatížením.

Žhavá pila.

Pro práce ve dřevě byla vynalezena nová pila, která vlastně ani pilou není. Je to drát upevněný v isolující rukověti a žhavený elektrickým proudem. „Zakusuje se" do dřeva snadno a naprosto tiše. Lupenka zůstane asi odkázána jen na venkov, kde řezbáři nemají dosud elektrického proudu.

Nové hodnosti a uniformy v sovětské armádě.

Pět nových maršálů v sovětské armádě bude míti sv. u vysokou hohnost vyznačenu velkou zlatou hvězdou, vyšitou na rudých výložkách a na rukávě. Podobné distinkce bude míti taká velitel I. kategorie (komandarm), jeho hvězda bude však bez rudého podkladu. Na výložkách bude míti čtyři emailové kosočtverce. Komisař I. kategorie, zastupující v armádě komunistickou stranu, bude míti odznaky stejné jako komandarm, avšak na výložkách barvy malinové, černě lemovaných. U řadových důstojníků jsou hodnosti vyznačeny takto: plukovník má na výložkách 3, major 2 a kapitán 1 čtyřúhelník, na rukávě úhelník z červeného sukna; plukovník bude

---

54

Klásková: Ježíši, vy dovedete ale člověka polekat.

Rajsina (nahlédne do dveří): Nějaká žena.

Výstup 13.

Frantík, Žofa.

Frantík (mává dopisem): Těš se Jeníku, máš tu dopis.

Jeník (vzrušen): Jakým způsobem, teď—večer.

Žofa: Prý ho listonoš nechal ve dne u sousedky, nu a vzpomněli si až teď, večer.

Klásková: Stále jste čekal dopisy, tak ho konečně máte.

Jeník: (Roztrhne obálku, čte.)

Klásková: Pojďte děti spat, ať si pan Jeník nerušeně přečte, co mu z domova píši. Zítra nám to poví. Dobrou noc! (Všickni se chystají odejít, v tom Jeník zaúpí, klesne na židli u stolu, dopis vypadne mu z rukou).

Jeník: Spravedlivý Bože!

Všichni: Co se stalo? (Zmatek.)

Klásková: Žofo vodu, rychle vodu!

Frantík: (Sebere dopis čte, smutně kývá hlavou.)

Žofa: Snad pro lékaře, maminko?

Rajsina (soucitně): Vzpamatujte se Jeníku.

55

Jeník (tupě zírá kolem, levicí rozcuchá vlasy): Zrazen, opuštěn! A byla mi vším na světě... (V křečovitém záchvatu zoufalství tluče hlavou o stůl.)

Klásková Tedy tak? Nu to jiná...

Frantík (stranou čte): Milý Jeníku! Již dávno chtěla jsem ti o Lidušce napsati, nechtěla jsem ti však působiti bolest. Hned ve žních viděla jsem ji na poli v náručí Vaškově, nu a to vše vedlo k tomu, že budou mít za dvě neděle po Václavu veselku.

Žofa: Ta neděle zítra mine.

Klásková: Ubohý hoch!

Frantík: Nic si z toho nedělej, za jednu deset, a lepších než ona..

Jeník (vyskočí): Podváděla mne s tím Zrzounem, oh, pomstím já se oběma — jemu za to, že děda a otce ožebračili, a jí ji...

Klásková: Nemluvte o pomstě, pane Jeníku. Taková holčice nestojí za to... S takovou byste štěstí nedošel.

Frantík: Upokoj se. Štěstí je někdy hodně vrtkavé.

Jeník: Nestojím o ně! Ukradli mi je — navždy zmizel klid mé duše. Jenom to srdce ztýrané mi tady nechali. Nate, vezměte si ho, rozdělte se o něj... (v pobouření trhá košili na prsou.)

Klásková: Pojďme, ať se vybouří snad se mu

míti úhelník ovrouben zlatým páskem. Starší poručík má tři čtverečky a tři rudé úhly na rukávě, mladší poručík dva. U nižších velitelů jsou hodnosti vyznačeny trojúhelníčky. Také mužstvo dostane nové distinkce a uniformu. Soukenné čapky budou asi stejného, okrouhlého tvaru, různobarevné okraje budou určovati druh zbraně. Tak pěchota bude míti čapky malinové, jízda modré, dělostřelectvo černé. V poli se bude nosit přilba a „lodička", kterou letci budou nositi stále. Plášť jezdectva a dělostřelectva, dlouhý „šinel", se bude zapínat z vnitřku sponkami. Pláště ostatních útvarů armádních budou kratší, se dvěma řadami knoflíků. Vysoké boty se budou nositi jen v poli.

Svědkové ojedinělého přírodního úkazu.

Velmi často se píše o zmizení toho neb onoho ostrova v Tichém oceánu — avšak téměř nikdy se nedočítáme o objevení se ostrovů nových. A přece tento vzácný přírodní úkaz se udál minulý týden, a to dokonce před četnými svědky. — V minulých dnech americký parník, náležející velké americké filmové výrobní společnosti, křižoval poblíže japonského ostrova Ičigati-Čima. Při natáčení filmový operatér pojednou zpozoroval na obzoru černý pás, zdající se vynořovati z vln. Aniž by ustal natáčeti, upozornil na tento zvláštní úkaz. Členové výpravy se nejprve domnívali, že jde snad o ostrov, který dříve ušel jejich pozornosti, avšak když kapitán prohlídl mapu, zjistil, že žádný ostrov na ní nebyl zaznamenán. — Údiv všech se však stupňoval, když pozorovali, kterak černý pás se stále zvětšuje a vzrůstá nad vlny. Za krátko bylo konstatováno, že jde v pravdě o „zrození" nového ostrova, čehož všichni byli svědky, a jehož břehy se tyčily již dvacet metrů nad mořskou hladinou. — Je to po prvé v dějinách lidstva, co podobný přírodní úkaz byl od samého prvopočátku pozorován — a zvláště filmován!

CENY OBILÍ.

Záznam 18.I. soukromého obchodu — zač kupuje.

Žito	zl.	1.65	za 1 pud (16.38 kg)	
Pšenice	„	2.85	„	
Ječmen	„	1.65	„	
Oves	„	1.65	„	
Hrečka	„	.—	„	
Proso	„	.—	„	
Řepák	„	6.50	„	
Hrách	„	.—	„	
Fasole	„	.—	„	
Mák	„	9.00	„	
Jetel	„	85.00		za 100 kg.

Celé Volyni jsou známa nejchutnější piva
z parostrojního pivovaru

V. ZEMANA v Lucku.

Specialita pivovaru — „SAKURA“.

Doporučuj všude

tohoto českého podniku znamenitý mok.

Pozvánky

na plesy a j.
levně a dobře
zhotoví

tiskárna

„Hlasu
Volyně“

NEKUPUJTE, POKUD JSTE SE NEINFORMOVAL U NÁS a nechybíte!

Czeska Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa w Równem

(ČESKÉ HOSPODÁŘSKÉ DRUŽSTVO v ROVNĚ) ul. 3. Máje 149

dodá Vám levné a na výhodných podmínkách:
Pluhy, kultivatory, plecí stroje orig. „BÄCHER“. a také UNIA dříve „WIENTZKY“ řezačky. kruhadla orig. „BOREK“. Triery „PFÖNIX“. Čistici mlýnky orig. „EXNER — KAUB“. Odstředivky, máslnice a pařáky „ALFA LAVAL“ —

Kainit, sůl draselnou. Kalimag výrobky SPÓŁKI AKCYJNEJ EKSPŁ. SOLI POTASOVYCH. LWÓW, PLAC SMOLKI č. 5.

MLÁTIČKY WICHTERLE — KOVÁŘÍK.

SECÍ STROJE orig. Melichar lžičkový „UNIKUM“ nebo trúbkový „PATRIA“ různých velikosti i kombinované „IMPERATOR“ nejlevněji a nejvýhodněji koupíte ze skladů a prostřednictvím **ČESKÉHO HOSPODÁŘSKÉHO DRUŽSTVA V ROVNĚ.**

Nabízíme Vám právě do Lvova došlé ORIG. MELICHAR ŽACÍ STROJE s kroužkovým mazáním a s OLEJOVOU LÁZNÍ za ceny bezkonkurenčně nízké.

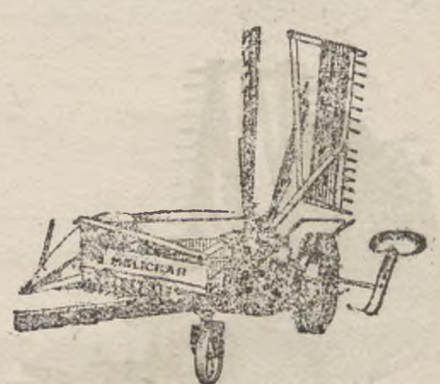

SOUČÁSTKY K ŽACÍM STROJŮM: DEERYNG, MAC-CORMICK, MELICHAR A JINÝM.

Zastoupení světoznámých továren

Melichar—Umrath i Ska.

Lwów, Grodecka 61.

Hnojiva dusikatá, saletra vápenná (ledek), nitrofos, supertomasyna a j. výrobky stát. tov. dusikatých látek W MOŚCICACH I CHORZOWIE

SUPERFOSFAT.
Zjednoczenie Fabryk superfosfatowych
v Polsce. Warszawa, Kredytova 4.

Účelem
Českého Hosp. Družstva
v Rovně jest dodati Vám nejlevněji a nejvýhodněji zboží.

Sklady: Rovno, ul. 3-go Maja 149; Kvasilov, u p. V. Červenky; Straklov, u p. J. Suchého; Volkov, u p. V. Mráčka. Zdolbunov, u p. Alexandra Khola. Luck, ul. Piłsudskiego 65. Dům V. Zemana.

Czeska Spółdzielnia Kredytowa

České Úvěrní Družstvo v Rovně, 3-go Maja 149,

Vám nejlépe zajistí Vaše vklady. Konto v P.K.O. č. 82034.
Poskytování zápůjček na nákup hosp. strojů, umělých hnojiv.
Žádejte informace.

Adresa redakce a administrace: Kwasilów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 5 zl. ročně více. Cena inserátu: vel. $1/_{12}$ zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.